

Oriol Canosa

L'últim vol de la família Dumont

Il·lustracions de Júlia Moscardó

L'espera

Un matí d'estiu, tres periodistes feien cua per pujar a la torre inclinada de Pisa.

–Fa quaranta anys que em dedico al periodisme i mai no m'havien citat en un lloc com aquest per fer una entrevista! –va meravellar-se l'Émile, enviat especial del diari *L'Aurore* de París.

–Doncs jo soc nova en aquest ofici, però em sembla ben curiós que la família Dumont hagi escollit aquesta torre tan plena de turistes per parlar amb nosaltres –va contestar l'Ana Laura, la jove reportera del diari *O Globo de Porto Alegre*, un dels diaris més llegits del Brasil.

En Takashi, el tercer periodista del grup, no va dir res. Res de res.

—Em sembla que aquest noi no ens entén —va dir l'Émile—. *Do you speak English? Parlez-vous français? ¿Habla español? Parla italiano, signore?*

—No s'hi escarrassi. Abans que vostè arribés, ja ho he provat jo i no hi ha manera. Em sembla que només sap japonès.

—Doncs sort que és el fotògraf del grup, perquè si no el diari *Ainu* del Japó quedaria ben content de la seva feina! —va exclamar l'Émile—. Un cop vaig haver d'entrevistar un esquimal que acabava d'alliberar una balena immensa que havia quedat embarrancada en una platja. Ell només parlava la seva llengua i no hi va haver manera que ens entenguéssim. Va ser una entrevista ben estranya!

—I com s'ho va fer?

—Al final m'ho vaig haver d'inventar una mica. Els diaris han de sortir cada matí i no sempre hi ha temps per trobar un traductor! Suposo que si el pobre esquimal va llegir l'entrevista es devia quedar molt sorprès, però com que no parlava ni gota de francès dubto molt que ho fes.

Aviat els va tocar el torn i van pujar dalt de tot de la torre. En Takashi no parava de fer fotos,

però com que estava envoltat de turistes que feien el mateix passava totalment desapercebut. Ningú no es va adonar que eren periodistes.

–I ara què? –va preguntar l’Ana Laura.

–Suposo que haurem d’esperar, perquè aquí dalt no hi són. Les instruccions són ben clares –va dir l’Émile tot traient de la butxaca un sobre i llegint-ne el contingut:– «Espereu-nos dalt de la torre de Pisa el dilluns 15 de juny al punt del migdia i us concedirem una entrevista en exclusiva. Signat: Família Dumont».

–Qui són ben bé, aquests Dumont? –va preguntar l’Ana Laura–. Al diari no m’ho han explicat gaire.

–Ets molt jove, noia! Però dubto que hi hagi ningú de la meva edat que no recordi els Dumont –va respondre l’Émile.

Com que és poc probable que vosaltres, lectors, tingueu més seixanta anys com l’Émile i, per tant, tampoc no deveu saber qui eren els Dumont, us en faré cinc cèntims. Sempre és millor saber de què estem parlant, no us sembla?

La família Dumont era una família d’allò més simpàtica, formada pel senyor i la senyora Dumont (l’Alberto Santos i la Margaret) i els

seus tres fills: l'Amèlia, l'Orville i en Wilbur. Fins aquí, res d'especial. Bé, sí: l'Orville i en Wilbur eren bessons, cosa que els fa una mica especials. Però, en qualsevol cas, no tant per ser coneguts mundialment. Perquè la fama de la família Dumont, i això ja ho deveu haver endevinat a hores d'ara, s'estenia arreu del món.

Per entendre'n els motius cal remuntar-se més de seixanta anys. Concretament, al 5 de juliol de 1930, el dia en què els germans Hunter van batre un rècord mundial: passar-se vint-i-tres dies, cent minuts i trenta segons volant sense parar dalt d'un avió. Sense tocar terra en cap moment.

El món sencer va celebrar la proesa d'aquells germans aviadors. Tothom creia que mai ningú no podria superar-los. Tothom excepte el senyor Dumont, naturalment.

L'Alberto Santos Dumont, aviador aficionat de cap de setmana, estava convençut que podia batre aquell rècord amb l'avió de bambú que ell mateix s'havia construït. Només hi veia una dificultat: per superar-lo caldria estar-se, com a mínim, vint-i-tres dies volant, i no li agradava gens la idea de passar-se tants dies sense veure la família. I llavors se li va ocórrer una idea: es va

tancar al taller de casa i va construir tres avions de bambú tan bonics com el seu: un per a la seva dona, un per a la seva filla de quinze anys i un altre de doble per als bessons, que tot just havien fet deu anys uns dies abans. I la família va emprendre el vol.

No els va costar gaire de superar els vint-i-tres dies dels germans Hunter. De fet, ni se'n van adonar. Senzillament, al cap d'unes setmanes de volar, la senyora Dumont va mirar el calendari i va comprovar que el rècord feia temps que l'havien batut. I llavors, un vespre, es van fer la gran pregunta, la pregunta que canviaria les seves vides per sempre: «De debò que tenim ganes de baixar, ara?». Com que tots van respondre amb un gran NO, van decidir quedar-s'hi una mica més. D'això fa seixanta anys... i encara hi són!

Segur que ara mateix teniu un munt de preguntes voltant-vos pel cap. Com ho van aconseguir? Què menjaven? D'on treien el combustible pels avions? Com van poder viure tant de temps sense trepitjar terra ferma? Doncs no sou els únics! El món sencer, ara fa seixanta anys, es va fer les

mateixes preguntes. I les respostes, com acostuma a passar, són d'allò més senzilles.

De fet, els primers que es van preguntar tot això van ser ells mateixos. Al cap i a la fi, era a ells a qui més interessava trobar les respostes.

La solució se li va ocórrer al senyor Dumont un matí de primavera que volava per una vall dels Alps. Des del cel va veure un carter muntat en una bicicleta que pujava per una carretera de muntanya fent un gran esforç. I llavors va decidir que la família Dumont crearia el millor servei de correus del món. Al capdavant, era ben fàcil lliurar un paquet des d'allà dalt. Molt més ràpid i senzill que amb una bicicleta o un camió!

En pocs dies ho van tenir tot a punt. Van contractar uns quants carters perquè preparassin els paquets des de terra ferma i, com que no tenien cap intenció d'aterrar mai més, els recollien i els lliuraven en ple vol des dels terrats dels gratacels més alts de cada ciutat o des dels campanars de pobles i viles. Així, volant amunt i avall sense aturar-se, van convertir-se de seguida en la millor empresa de repartiment de paquets que ha existit mai.

Un cop el negoci va començar a funcionar, la resta de problemes es van solucionar pràcti-

cament sols. Que necessitaven menjar, roba o combustible? Ho demanaven per correu i ho recollien amb la resta de paquets al terrat d'algun gratacel.

—He sentit a dir que el senyor Dumont és brasiler de pare francès —va dir l'Ana Laura—. Suposo que és per això que el meu diari s'ha interessat tant per aquesta notícia.

—No —va contestar-li l'Émile—, en realitat és francès de mare brasilera. Per això *L'Aurore* ha aconseguit l'entrevista.

—En qualsevol cas, el que sí que m'han explicat és que el senyor Dumont demà fa cent anys i que, amb motiu del seu aniversari, la família ha acceptat rebre tres periodistes per primer cop en tots aquests anys. Serà una exclusiva mundial!

—Si finalment es presenten! —va sospirar l'Émile, que repassava les cares dels turistes per veure si cap d'ells podia ser un dels membres de la família Dumont.

—Si el senyor Dumont té cent anys —va calcular l'Ana Laura—, la seva dona en deu tenir noranta cinc, la filla gran uns setanta cinc i els dos

bessons deuen passar dels setanta. Déu-n'hi-do!
Són força més grans que els meus avis!

Van passar deu minuts més. Els turistes pujaven i baixaven i només els tres periodistes restaven allà dalt, quiets, esperant.

–Em sembla que l'entrevista ens l'haurem de pintar a l'oli –va dir l'Émile, que no tenia gaire paciència.

–Sempre ens la podem inventar una mica, com va fer vostè amb aquell esquimal...

De sobte, en Takashi va fer un salt.

–Dumont! –va cridar.

–Sí, sí! Els Dumont. Estem esperant els Dumont –va contestar-li l'Émile. I girant-se cap a l'Ana Laura, va afegir en veu baixa:– Sembla que aquest no sap ben bé què hi fem aquí...

–Dumont! –va repetir el japonès. I, amb el dit, va assenyalar l'horitzó.

